

Basmul ce i l-aş spune ei

Mihai Eminescu

O, dă-mi arpa de aramă
Şi mi-o pune-n braţul stâng,
Ochii tăi se plec cu teamă,
Tu roşeşti – glasul-mi te cheamă,
Coardele încet te plâng!
Vino dar, palidă zână,
Pune faţa pe-al meu piept,
Gâtul tău pe braţul-mi drept,
Tu, a ochilor lumină,
Mă iubeşti, tu? Spune drept!

Mă iubeşti! Surâzi şireată
Şi îţi pleci ochii în jos!
O, lumină prea curată,
De-ai cunoaşte vreodată
Sufletul meu dureros;
De ai şti, palide înger,
Cât de mult te iubesc eu,
Câte nopţi de-amor şi rău
Am vegheat zdrobit de plângeri,
Scumpa mea, odorul meu!

O, atunci mi-ai cere seama
Ca să-ţi spun câte-am visat,
M-ai fixa fără de teamă,
Ai da-ncet neagra maramă
De pe părul-ţi blond, curat;
Netezind cu mâna-ţi albă
Tâmpla ta – tu m-ai privi,
Cu durere mi-ai zâmbi,
Eu, jucându-mă cu salba
De pe sânii-ţi, aş vorbi.

Şi ţi-aş spune, a mea iubită,
Că de mult eu te-am cătat;
În cărarea tăinuită,
Prin dumbrava înverzită,
Ori prin codrii cei de brad,
Lângă cântul de izvoare,
Printre stâncile de fier
Ce străbat norii din cer,
Într-a peşterii răcoare,
Într-a nopţilor mister.

Te vedeam cu a mea minte;
Și acum când te-am găsit
Pare-mi că-mi aduc aminte
Cum că-n vreme de mai înainte
Te-am văzut și te-am iubit -
Să-ți spun unde... într-o seară
Am visat un vis frumos...
Pe un nour luminos
Am văzut la cer o scară
Ridicându-se de jos.

Într-a cerului mărire
Scara de-aur se pierdea,
Iar pe-un tron de nemurire,
Tron de-argint și strălucire,
Maica Domnului zâmbea;
Iar pe schițele de scară
Îngeri stau treptat... treptat,

Cu chip blând și luminat
Și pe lire sunătoare,
Cântau dulce și curat.

La picioarele Mariei
Îngenuncheat pe-un nor de-argint,
Alb ca lebăda pustiei,
Blând ca glasul poeziei,
Sta un înger cugetând;
Și-a luat arpa-i de-aur
Și trecând mâna pe ea
A-nceput a răsuna
Raiul... luncile-i de laur
De-un blând Ave Maria.

Acel înger!... Fața pală,
Ochiul negru, păr bălai,
L-am văzut - o stea regală,
O lumină triumfală -
Și de-atunci îl iubesc, vai!...
L-am cătat în astă lume
Pân-ce viața-mi se pierdu,
Sufletu-mi se abătu...
Ș-atunci te-am văzut: minune!
Acel înger ai fost tu.

Când ai lăsat cerul, dragă?
De ce-n lume ai venit?
Ai știut că viața-ntreagă

Trista-mi inimă pribeagă
Tot pe tine te-a iubit?
Ai știut cine te-așteaptă
Și-ai venit să răsplătești
Lungi durerile-mi lumești,
Cu zâmbirea-ți înțeleaptă
Și cu ochii tăi cerești.